

— Азъ додохъ да узная, *mon général*, влѣзохте ли вий въ сношение съ турцитѣ, щото тѣ да не стрѣлятъ въ моята кухня....

— Влизахъ.... Но Османъ паша каза, щото азъ лично да ви проводя при него за разясненія. Пригответе са. Утрѣ ще ви завържатъ очитѣ и....

— Азъ не съмъ съгласенъ.... Азъ немогъ да съмъ парламентьоръ. Азъ не искамъ, най послѣ.

— Ще ти завържатъ очитѣ и ще та отведѣтъ въ Плевенъ.....

— Азъ ще протестирамъ.... Азъ ще са обърна къмъ цѣла Европа.

Наоколо са расхахотихъ. Жозевъ разбра, че са подиграватъ съ него.

— Вий сте, страхливци, мосье Жозефъ.

— Азъ въ условието си не са задължавахъ да съмъ храбръ.....

Когато паднахъ Плевенъ, мосье Жозефъ пакъ подаде поводъ на безкрайни насмѣшки за своя смѣтка. Нѣкакъ си той са явява прѣдъ Скобелева.

— Какво искате?

— Азъ додохъ да искамъ длѣжнмото!... И Жозефъ прне мраченъ видъ.

— Имензо?

— Азъ цѣлъ мѣсяцъ стояхъ тукъ подъ огньтъ..... Турцитѣ специално въ моята кухня стрѣляхъ... За тѣхъ вий знаете, *mon général*, за тѣхъ нѣма нищо свято! Но азъ все пакъ стояхъ. Вий на Зеленитѣ гори, а азъ тукъ, въ Брестовецъ.... И за това на мене са пада кръсть!....

— Какъвъ кръсть?

— Георгиевскій... *St George!* кѣкъвто са дава на всички тѣ храбри....

— Да, но вий не са задлѣжихте да бѣдете храбръ по условието....

— Ако това да влизаше въ условието, то за храбростъта на мене би ми са полагло жалованне..... Понеже това е вѣнъ отъ условието, то азъ си искамъ кръсть.... Вий на всички мечки солдати дадохте кръсть, азъ тѣй сѣщо искамъ....

— Вий сте полудѣли, мосье Жозефъ!....

— *Mon général*.... Азъ имамъ въ Каиръ прѣтарѣла майка.... Зарадвайте я. Ако тя ма види съ кръсть, тя ще ми прости увлеченията на младостъта ми!....